

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qualiter impuberes, seu filiifamilias, & serui impediuntur à Religione. §. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

peractam penitentiam impeditur. Secunda, debilitas corporis, quæ vel ex infirmitate, vel ex senectute procedit, nec tamen omnis, sed illa solum per quam impotens redditur ad exequendum officium Pastoralis. Tertia defectus scientiæ, qui facile tolli non potest. Quarta malitia plebis, quæ ita duræ cervicis existat, ut proficere nequeat apud ipsam: Quinta, graue scandalum pusillorum, quod aliter sedari non possit. Sexta, irregularitas, præcipue ex bigamia. Quæ omnes causæ si bene perpendantur, ad bonum plebis spectant, & subdit Pontifex: si propter alias causas cessationem affectes, non est in hoc tibi postulanti fauendum; & ita tradit Lessius l. 2. c. 41. d. 3. n. 24. & Valent. 2. 2. Diss. 10. q. 3. punct. 4. Subditque professionem in religione factam nullam esse.

4. Supradicta sententia, & Pontificia decisio, quatenus negat ex affectu religiosæ vitæ non posse licentiam periri ad renuntiandum Episcopatum, neque debere à Pontifice concedi procedit quando nullus alius de facili adesset, qui æquè bene populo prouideret. Quia tunc bonum commune populi priuatæ utilitati præferendum est. Ad quia sæpè contingit adesse plures, qui æquè bene, imò aptius, Ecclesiam regant; credo tunc Episcopum licet petere licentiam transeundi ad religionem dimisso Episcopatu, & prudenter à Pontifice concedi. Quia eo casu & bono communi populi, & particulari Episcopi attenditur: Docet Suar. tom. 3. de Relig. lib. 1. c. 20. numer. 7.

§. II.

Qualiter impuberes, seu filii familias, & serui impediuntur à religione.

S V M M A R I V M.

- 1 Filiifamilias pubes bene potest ingredi, secus seruus durante seruitute.
- 2 Impuberes qualiter possint à parentibus religioni offerri.
- 3 Non impediuntur ex Trident. habitum suscipere religiosum.

Clarum est filiosfamilias puberes, si alii apti sunt à religione suscipienda nullatenus impediri; expediebatur enim maximè in statu eligendo sui iuris esse. Quod ita verum est, ut excommunicationi subiiciantur. Sic impediuntur Trident. sess. 25. c. 18. de Regularibus, seruus verò durante seruitute nullatenus potest religionem ingredi; quia ex iustitia obsequio domini astrictus est. Sed an eius nouitatus validus sit, pendet aliquantulum ex illa quæstione infra tractanda, an professio eius valeat; qui enim dicunt professionem valere, quia nullibi inuenitur irritata, à fortiori dicunt valere nouitatum. At quia multi negant illi professioni valorem, non caret difficultate; an nouitatus valeat, quia est ad professionem dispositio. Sed verius existimo valere non abioluè, sed sub conditione si herus consentierit professionem fieri, sicut de coniugatis dicemus in sequenti.

2. De impuberibus qualiter possint à parentibus religioni offerri, ipsique possint religionem ingredi; latissime tractat Sanch. lib. 4. in Decalog. c. 18. Suarez tom. 3. de Religione. lib. 5. c. 12. §. 3. Sed superuacaneum duxi in his immorari; cum visu receptum sit in religionibus præcipue virorum nullum iam impuberem recipi, & esto recipiatur, receptio eius non conducit, ut nouitatus legitimus inchoetur, quovisque pubertatem adeptus sit: cum enim Trident. sess. 25. de Regularib. c. 15. statuerit professionem faciendam non esse ante 16. annum completum, in superque dixerit completo nouitatu habiles admittendos esse, minus idoneos expellendos; tacite insinuat post pubertatem verum nouitatum esse incipiendum, & merito; quia ante illam ætatem non possunt satis religionem experiri, præcipue difficultates in obseruanda castitate: Sic caquam certum tradunt Gloss. in eber. sin. verbo atate de Regularibus per sextum ibi. Syluest. verbo religio 2. q. 11. & religio 3. q. 1. Greg. Lopez leg. 3. verbo cum anno tit. 7. part. 1. Azor. 1. p. lib. 12. c. 2. q. 4. & 7. Sanch. alii relatis lib. 5. summ. c. 4. n. 22. Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 4. n. 8.

3. Dubium tamen est; an ex decreto Trident. sess. 25. de Regularibus. expressè prohibeatur puellis habitum religiosum suscipere ante annos pubertatis? Aliqui sentent impediti, nisi expressè parentes, aut tutores consentierint: Sic Manuel Rodrig. tom. 1. regul. q. quæst. 12. art. 2. Barbosa in declarat. consil. circa supradictum locum, referetque à sacra congregatione decisum.

Sed omnino dicendum est supradicto decreto nihil speciale statui circa ingressum impuberum, sed iuris antiqui dispositioni relinqui; quæ cum iure antiquo possint impuberes tam viri, quam feminae non contradicentibus parentibus, vel tutoribus religiosum habitum suscipere, ut colligitur ex cap. 2. de Regularibus. & ex c. 1. 2. & 3. causa 10. q. 2. Sic possunt non

Ferd. à Castro, Sum. Mor. Pars III.

obstante dispositione Tridentin. quia Tridentin. solum disposuit, ne puella maior duodecim annis habitum religiosum susciperet; quin Episcopus eius voluntatem examinaret. De minori autem nihil disposuit quoad habitum susceptionem, sed solum quoad professionem. Inquit enim Sancta Synodus. Si puella quæ habitum regularem suscipere voluerit, maior duodecim annis sit, non ante eum suscipiat nec postea ipsa, vel alia (ideest quæ ante eam ætatem ingressa fuit) professionem emittat, quam explorauerit Episcopus Virginis voluntatem. Supponit ergo concilium minorem duodecim annis posse habitum regularem suscipere, cuius voluntas exploranda est ab Episcopo in sola professione; & ita latè probat Michaël Mutina de sacrorum hominum continentia lib. 4. controuers. 9. to. c. 4. Sanch. lib. 4. summ. c. 18. n. 34. Suar. tom. 3. de Religione. lib. 5. c. 2. num. 9. Quod si roges, quare consilium statuit maiorem duodecim annis suscipientem habitum examinandum esse ab Episcopo non solum in professione, sed etiam in habitus susceptione, minorem verò non esse examinandum in susceptione habitus? Facile respondetur, quia impubes non propria, sed parentum voluntate regitur: cui voluntati præiudicare noluit consilium, sed potius fudit in bonum filij ordinandam esse. Specialiter autem statuit hoc examen pro feminis, & non pro viris. Quia regulariter feminae, & non viri ad religionem coguntur, minorique scientia, & discretionem. Pollent in status electione. Sed qualis culpa sit hoc examen non præmittere in habitus susceptione? Suar. d. lib. 5. c. 1. n. 9. sine, non declarat, sed solum dicit non careret culpa illa omisso; nam illa verba consilij statuit, & discernit vim præcepti sufficienter declarat. Crederem autem esse culpam grauem ex vi huius decreti; quia & materia grauis est; & in professione est res certissima, ut dicemus. Sed quia video consuetudine introductum esse, ne Episcopi suscipientem habitum regularem examinent, sed profiteri volentem; ea de causa nullum est peccatum in susceptione habitus hoc examen omitti. Et intra tradit Sanch. lib. 5. sum. cap. 4. n. 84. sine.

§. III.

Qualiter coniuges impediuntur à religionis ingredu.

S V M M A R I V M.

- 1 Ante matrimonij consummationem non impediuntur, secus illo consummato.
- 2 Valida est habitus susceptio à coniuge post matrimonium consummatum, & dependenter tamen à voluntate alterius.
- 3 Fit satis contrariis.

Ante matrimonij consummationem certum est non impediri: matrimonio autem consummato impediuntur, nisi causa adit perpetui diuortij, vnus alteri licentiam concedat, cap. quidam, cap. plater, cap. ex parte, cap. veniens, & alii de conuersione coniugar. Ex quibus textibus manifestè colligitur ita impeditum esse, ut professio facta nulla sit.

2. Hinc ergo oritur dubium, an receptio habitus, seu nouitatus non consentiente coniuge nullus sit? Videtur esse nullum, & omnino iterandum; quia nouitatus est ad professionem dispositio: Ergo dispositum in professione consentiendum est in nouitatu dispositum esse. Item est contra iustitiam. Non ergo expedit, ut illam Ecclesiam tanquam validam acceptet. Ceterum verius existimo valere coniuge ante professionem consentiente. Quia nullibi inuenitur irritatus; solum enim ius irritauit professionem coniugis altero coniuge non consentiente. Sed ex hac irritatione non inferitur irritari receptionem: siquidem facta receptione, & nouitatu continuato, potest conlux antea renuens consentire; quo consensu posito professio fieri potest; quia cessauit impedimentum, sub quo erat irritus. Ergo fieri potest absque noua inceptioe nouitatus. Quia nouitatus in se non fuit irritus, sed solum irritus esse poterat ex irritanda professione, qua cessante irritatione nouitatus sui naturæ relinquitur; ac proinde validus persistit, & effectum habere potest; sic expressè tradit Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 4. n. 10. Et faciunt quæ adducit Sanch. lib. 7. de matr. disp. 37. à n. 46.

3. Neque obstant contraria. Nam esto nouitatus sit dispositio ad professionem; non inde fit irritari ex causis, quibus professio irritatur, sed solum non posse habere effectum, dum causa irritantes professionem persistant, ac illis sublatis, cum validus sit effectum sortiri potest. Secundum argumentum solum probat convenientiam, quod nouitatus irritaretur, non tamen probat de facto irritatum esse. Adde neque hanc convenientiam probat; nam esto illicitus sit, & peccaminosus sufficiens est, ut nouitatus religionis onera experiatur, & religio nouitium,

M

nouitium,